

JARNÝ PRÍBEH

NASTÁVAL KONIEC ZIMY, ALE MORENA NIE A NIE ODÍŠŤ PREČ. CEZ DEŇ, KEĎ SLNIEČKO ROZTÁPALO SNEH, UKRÝVALA SA ZA KOMÍNOM. NO V NOCI BEHALA OD DOMU K DOMU A SVOJÍM MRAZIVÝM DYCHOM SKRÝVALA VŠETKO DO ĽADOVÉHO PAPIERA. ĽUDÍ I ZVIERATIEK SA ZMOCNIL STRACH. VTEDY SA V KRAJINE ZJAVILA DIEVČINA VESNA. KAM STÚPILA, MIZOL SNEH, KAM POZRELA, STRÁCAL SA STRACH. „ODÍĎ!“ VRIESKALA NA ŇU MORENA, „TU JE MOJE KRÁĽOVSTVO!“ A VYRÚTILA SA NA VESNU. UŽ-UŽ NA ŇU DOCHMATLA SVOJIMI SKRIVENÝMI PAZÚRMÍ, KEĎ SA PRI NICH OBJAVILI CHLAPCI A DIEVČATÁ. SCHYTLI MORENU A POĎ HO S ŇOU DO POTOKA. LEN ČO JU VODA ODNIESLA, VESNA ZAČALA CHODIŤ OD STROMU K STROMU, OD KRÍKA KU KRÍKU. ČOHO SA DOTKLA, ČO POHLADILA, TO OŽILO. „JE TU JAR, JE TU JAR!“ ZATRILKOVAL VYSOKO NA OBLOHE ŠKOVVRÁNOK. NATEŠENÉ STROMČEKY OD RADOSTI VYSTREĽOVALI PUK ZA PUKOM. ZO ZEME VYSTRČILI HLAVIČKY PRVÉ SNEŽIENKY.

Spracovala: Ludmilka
Zdroje: vlastná knižnica,
pôvodný zdroj neznámy